

Després, molt temps després, vaig escoltar interpretar-la per una cobla mentre els sardanistes puntejaven i es feia evident l'animació en totes les rotllanes.

Alçant les mans enlaire, en l'estampa clàssica dels nostres balladors empordanesos, semblava que indiquéssim un punt de mira elevat, que ens fessin mirar amunt, envers un bocí de cel...

Quan en la diada de l'Aplec, el refilar de les cobles se us endugui cap el Passeig, oblideu-vos per uns moments de les dificultats i problemes; notareu, igualment que en la sardana d'en Mercader, que del cor us brolla una il·lusió «com gota d'aigua» i aixecant els ulls, per entre les minses branques dels tamarius, contemplareu també.

«un bocí de cel»

i desitjo que el fragment que us toqui un de vosaltres sigui, no simplement un troç de blau suau del firmament, sinó allò que en simbolisme volem dir la paraula **cel**: exuberància de sort i benestar per celebrar molt bé la catalana festa.

F. Sala Balaguer

L'Aplec de L'Escala... «i aixecant els ulls, per entre les minses branques dels tamarius, contemplareu també un bocí de cel».